

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **F. Š.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Zachou, advokátem se sídlem Široká 36/5, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 1. 11. 2010, čj. 13909/10-1300-107220, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2013, čj. 3 Af 2/2011 – 43, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d ň ě n í :

I.

[1] Dodatečným platebním výměrem ze dne 6. 11. 2009, čj. 126480/09/012912108019, Finanční úřad v Praze – Modřanech doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005.

[2] Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo žalobcovo odvolání a shora uvedené rozhodnutí správce daně potvrdilo rozhodnutím ze dne 1. 11. 2010, čj. 13909/10-1300-107220, (dále též „napadené rozhodnutí“). Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“).

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí správní žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl jako nedůvodnou.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost a požádal, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[5] Žalovaný navrhl, aby soud zamítl návrh na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel návrh odůvodnil pouze tím, že by výkon rozhodnutí pro něj „*znamenal nenabraditelnou újmu spočívající v nenapravitelném a nezvratném zásahu do jeho osobního a rodinného života, když žalobce pečuje o početnou rodinu, která je na něm existenčně a životně závislá (...) výkonem takového rozhodnutí by mu byla v současné době, kdy se potýká se špatným zdravotním stavem a pracovním stresem, způsobena též újma na psychickém zdraví.*“ Stěžovatel měl svá tvrzení blíže rozvést, např. uvedením konkrétních údajů o svých rodinných a majetkových poměrech a dopadu případného vymáhání částky daňového nedoplatku

na vyživovací povinnost stěžovatele, a předložit k těmto tvrzením důkazy. Ani zvýšení daňové povinnosti o statisíce korun nemusí mít automaticky za následek vznik nepoměrně větší újmy u stěžovatele, než jaká mohla vzniknout jiným osobám. Žalovaný také vyjádřil přesvědčení, že přiznání odkladného účinku může správci daně značně ztížit až znemožnit následné vymáhání daňového nedoplatku.

[6] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[7] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých se zrušujícím rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu nepoměrně větší újmy musí jednak dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, čj. 8 As 65/2011 - 74).

[9] Uvedené požadavky stěžovatel v posuzovaném případě nenaplnil. V kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku, přičemž uvedl pouze obecná a ničím nepodložená tvrzení o hrozící újmě v podobě blíže nespecifikovaného zásahu do osobního a rodinného života a újmě na psychickém zdraví. Ani z důvodů uvedených v kasační stížnosti nelze dovodit pro stěžovatele hrozbu nepoměrně větší újmy, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám. Z tohoto důvodu není naplněna jedna ze dvou kumulativních podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. a soud se proto již nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] S odkazem na shora uvedené důvody nepřiznal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud uzavírá, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj nikterak předjímat rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. března 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu